

174
carlo goldoni
prefīkanā
vdova

KRAJOVÉ DIVADLO V NITRE
Vyznamenané „Za vynikajúcu prácu“

174. PREMIÉRA

24. SEZÓNA

CARLO GOLDONI

PREFÍKANÁ VDOVA

Komédia v troch dejstvách

Preložil Blahoslav Hečko

Úprava: PETER DUHAN

Réžia: KATARÍNA SCHMIDOVÁ a. h.

Scéna: JÁN ZAVARSKÝ a. h.

Hudba k piesňam: SVÄTOZÁR ŠTÚR

Výber hudby: ERVÍN EISLER

Choreografia: BORIS SLOVÁK

PREMIÉRA 8. DECEMBRA 1973

OSOBY A OBSADENIE

Rosaura	Adela Gáborová
Eleonora	Božena Slabejová
Pantalone	Mikuláš Franko
Doktor Lombardi	František Kabrheľ
Lord Roonebeef	Jozef Šimonovič
Monsieur Lebleau	Ernest Šmigura
Don Alvaro de Castilla	Andrej Rimko
Gróf di Bosco Nero	Dušan Lenci
Marionette	Eva Matejková
Arlecchino	Jozef Bednárík
Beeriff	Ludovít Greššo Rudolf Kraus
Folletto	Ján Kusenda

Dej sa odohráva v Benátkach okolo roku 1748

PREDSTAVENIE RIADI: LÝDIA OLŠANSKÁ

REPRODUKCIA HUDBY: JIŘÍ BÁRTA

LÝDIA OLŠANSKÁ

TEXT SLEDUJE: MAGDALÉNA DRÁBEKOVÁ

JAVISKOVÝ MAJSTER: VOJTECH PLOŠČINSKÝ

SVETLÁ: BERNARD ŠIŠKA

SCĚNU, KOSTÝMY A PAROCHNE VYHOTOVILI DIELNE
KDN

PÄTNÁŠŤMINÚTOVÁ PRESTÁVKA PO I. DEJSTVE

GOLDONI A JEHO PRÍKLON K PRAVDE ŽIVOTA

Začiatok XVIII. storočia znamená zostrenie boja talianskej buržoázie proti absolutistickým monarchom.

V boji proti feudálom dosiahol tretí stav, najmä jeho horná vrstva, obchodná buržoázia, značné výdobytky na poli sociálnom, politickom a kultúrnom. Je zákonité, že aj obchodná buržoázia zapojila umenie, literatúru a divadlo do svojich služieb, ako prostriedok upevňovania triedneho vedomia meštiactva.

V tomto prostredí, dožívajúcom na výsni slávnej histórie, vyrastal Carlo Goldoni (25. 2. 1707 — Benátky 6. 2. 1793 — Paríž).

Ako protiklad chmúrneho, zatuchnutého života vynáral sa v tomto autorovi už od mladosti jasný obraz života prirodzeného, pestrého, mnohotvárneho. Veľmi zavčasu si uvedomoval, kto život tvorí, kto ho posúva vpred a kto na ňom cudzopasí a na ňom sa príživuje.

Hlavného príživníka videl v bankrotujúcej šľachte, ktorá robila dohadzovača a kupliara bohatým mešťanom. A mešťania, ktorí po prevzatí absolútnej moci nad celým obchodom Benátskej republiky skúpili už aj všetky pozemky a latifundiá, hrali už naozaj prvé husle. Dravosť kupeckých rodín, obchodníkov, nepoznala medzí. Mešťiaci držali opraty spoločnosti pevne a beda tomu, kto im ich chcel vytrhnúť.

Goldoni túto silu správne vystihol. Vystihol ju napodiv podobne, ako ju o niekoľko desaťročí neskôršie v celkom iných, avšak v dosť podobných pomeroch, vystihol veľký zjav ruskej dramatickej literatúry A. Ostrovskij.

Goldoni však ešte správnejšie vystihol, že je tu ešte jedna skrytá, životaschopná sila, príslušníci najnižších vrstiev, benátska chudoba, ktorá sa vynára nezadržiteľne zo dna života, aby sa pozdvihla na svetlo, k ľudskému uznaniu, k právu na život a na šťastie. A nemožno odtajiť, že Goldoni vo svojom diele ju prvý vysoko vyzdvihuje a vidí v nej zdravé jadro.

V takýchto podmienkach si Goldoni zaumienil, že vzkriesi tú zdravú taliansku ľudovú komédiu, ktorá sa už takmer dvesto rokov dusila pod maskou. Príklad Machiavelliho Mandragory, satiricky šľahajúcej nešváry vládnucej vrstvy a najmä samopašný a skazený klérus, zapôsobil naňho už ako na chlapca.

A neskorší príklad Molièra, najmä Tartuffe, Lakomec a Meštiak šľachticom, zavřšili jeho výchovu. Goldoni vypovedal boj učenej komédii.

Vypovedal boj aj primitívnej komédii jarmočnej, ktorá sa zvrhla na určitý dobový striptease. Príroda mu bola viac, ako všetky kombinácie fantázie.

V tejto súvislosti napísal Voltaire Goldoni-
mu v liste z roku 1760:

„Hľa, čestný človek, očistil taliansku scénu, má tvorivú fantáziu, píše múdro. Aká vyda-
rená práca! Aká čistota! A aký prirodzený
a milý mi prichodí Váš štýl! Vytrhli ste svo-
ju vlasť z panstva harlekýnov. Chcel by som
nad Vaše komédie napísať: Taliansko oslo-
bodené od Gótov! Vaše priateľstvo mi je
poctou, očarili ste ma . . .“

Jeden z najväčších talianskych literárnych
kritikov Francesco de Sanctis, z ktorého ešte
dnes čerpá talianska pokroková kritika, o Gol-
donim napísal:

„Ako Galileo Galilei vypovedal z vedy okult-
né sily, hypotézu, dohad, nadprirodzeno, tak
chcel Goldoni vypudiť z umenia fantastič-
no, gigantično, deklamátorstvo a rétorstvo.
Čo vo Francúzsku urobil Molière, o to sa
pokúsil v Taliansku, klasickej krajine aka-
demizmu a rétorstva, Carlo Goldoni . . . Je-
ho reformy sú vypovedaním boja manieriz-
mu a konvenčnosti . . .“

Goldoni vyšiel pri svojej reforme zo starých
ľudových námetov, ktoré sa tradovali v ľude
ešte z rímskych čias. Ako dramaturg a drama-
tik divadelnej spoločnosti Girolama Medeba-
cha v divadle Sant' Angelo v Benátkach začal
uskutočňovať reformu divadla masiek.

Úloha, na ktorú sa Goldoni podobral, vyža-
dovala talent, energiu, vytrvalosť a čas.

Revolučným činom bola Goldoniho reforma
v tom, že sa dotýkala radikálnej zmeny troch
základných zložiek, ktoré vytvárajú divadelné
dielo ako syntézu autorovho diela, hereckej
tvorby a diváka s daným vkusom.

Goldoni začal realizovať reformu uvedením
práve komédie Prefíkaná vdova v divadelnej
sezóne 1748/49, ktorú my dnes v dosť veľkej
úprave uvádzame.

Zo skostnatených masiek Pantaloneho, dok-
tora, Arlecchina a Brighellu bolo treba stvoriť
skutočných ľudí z mäsa a kostí.

Carlo Goldoni zobrazil vo svojich komédiách
život všetkých spoločenských vrstiev. V desiat-
kach obmien vykreslil všetky jestvujúce cha-
raktery (okrem kňazov a mníchov, ktorí v je-
ho komédiách nevystupujú) talianskej, ale
najmä benátskej spoločnosti. V zbankrotova-
ných šľachticoch odhaľuje nemravníkov, kup-
liarov, príživníkov, sukničkárov, úplatkárov,

duševných úbožiacov a tupcov. Ako ich protipól vychádzajú mu z pera príslušníci najnižších spoločenských vrstiev, ktorých vykreslil veľmi pravdivo a živo v niekoľkých desiatkach komédií.

No najviac sa venoval Goldoni vo svojich komédiách trom vrstvám benátskej spoločnosti: degenerovanej šľachte, ktorú kruto bičoval, mocnejúcemu meštianstvu a nastupujúcemu proletariátu.

Na vykreslení ich charakterov a prostredia odráža sa Goldonih pokrokový svetónáhlad.

Goldonih pokrokovosť a realizmus sa najvypuklejšie ozrejml v zobrazení príslušníkov najnižších vrstiev. Hoci sám pochádzal z benátskeho meštianstva, vedel sa vo svojom diele povzniesť (aj v živote) nad úzke záujmy svojej triedy a pravdivo do umeleckých obrazov pretavil výjavy, ktoré mu na každom kroku priam núkala živá benátska ulica.

Commedia dell'arte, ktorá vznikla na širokom základe tvorivosti ľudu, zanechala po sebe pozoruhodné typy sluhov a slúžok, zachádzajúcich často do šablóny, frašky a abstraktnosti. Goldonih zásluha spočíva v tom, že pretvoril tieto typy na charaktery tým, že ich vedel skonkrétňiť, zľudštiť, dať im telo a krv, vrátiť im ľudskú cenu a dôstojnosť.

Vo vrcholnej miere sa to Goldonimu podarilo na postave Truffaldina v komédii Sluha dvoch pánov. Do vena tejto postavy vložil Goldoni mravnú hodnotu, ľudskú cenu, ktoré sa po celé dve storočia hlucha a škrobenosti dusili pod maskou commedia dell'arte.

Goldoni zobrazil vo svojich komédiách celé desiatky sluhovských dvojíc. Mnohým ešte ponechal mnoho zo šašovstva a grotesky commedia dell'arte, ale mnohé dvojice už oprostil z nánosu zakríknutosti, pasivity a abstraktnosti a dal im ľudské črty.

Ak sluhovia a slúžky sú iba časťou drobného ľudu Benátok, priamo revolučným činom Goldonih bolo, že ukázal na javisku ducha ľudu.

Tu si treba uvedomiť, že ide o niečo viac, ako o čiru sympatiu k príslušníkom najnižších vrstiev. Je príznačné, že ani jeden svetový dramatik neprišiel pred Goldonim tak ďaleko. Goldoni prvý priviedol na javisko ľud s jeho srdcom na dlani.

Pred Goldonim bol ľud v dramatických dielach nástrojom cudzej hry. Bol to teda ľud umelý, abstraktný, nepravý, pretože autor si ho štylizoval pre svoj myšlienkový zámer, t. j. odhaliť nepravosti páchané šľachtou, nie však

priamo burcovať proti kráľovi, predstaviteľovi všetkej moci, absolútnemu vladárovi.

Goldoni si ľud neštylizoval, kreslil ho v prirodzených polohách, odrážajúcich zdravú psychológiu ľudu, nie psychológiu meštiakov a feudálov. Tento prvok správne vystihol u Goldonihho Voltaire, jeden z ideových predchodcov veľkej francúzskej revolúcie, ktorý nazval Goldonihho synom a maliarom prírody. Goldonihho ľud sa stáva nástrojom vlastnej hry, hry o sebe, vyjadruje svoje city a túžby. Z objektu stáva sa subjektom. Iba takto sa dá vysvetliť, že tento ľud niekde dokonca vzbudí v miernom a pokojnom Goldonim iskru triednej polemiky.

Goldonihho kresba prostredia išla ruka v ruke s kresbou príslušných charakterov. Goldoni mal rád prostý ľud, jeho odvahu žiť, prebíjať sa životom, jeho bujarú veselosť, jeho radosť zo života, jeho optimizmus.

V realistickej kresbe prostredia predstihol aj svojho veľkého učiteľa Molièra, ktorý sa obmedzil viac na štúdium mravov, meštianstva a šľachty.

Kým u Molièra konanie slúžok a sluhov podporuje autorov cieľ zvýrazniť charaktery meštiakov a šľachty, u Goldonihho je ľud priamym hýbadlom deja, priamym účastníkom na svojom živote.

Goldoni nevynechal vo svojej širokej škále ani jedného príslušníka najnižších vrstiev. Oslávil prácu rúk, podal obraz pracovitosti drobného človeka, ktorý si právom po vykonanej práci žiada zaslúžený oddych, ktorý má rád veselosť, ktorý sa vie radovať i žiaľiť iba v kolektíve.

Preto niet v Goldonihho tvorbe ani stopy po individualizme, niet v ňom nezdravých psychóz, niet učnosti.

Goldoni poznal benátsky ľud z každej stránky, chodil medzi ním, študoval jeho zvyky, reč, jeho názory, poznal jeho city, podarilo sa mu ho priviesť na javisko už aj preto, že javiskom benátskeho drobného ľudu bola benátska ulička, malé námestie, zákutie kaviarne, námestie s výhľadom na Canal Grande, na more.

Goldoni kritizoval benátsku buržoáziu, jej chamtivosť, najmä kupecký stav, ktorý sa zmocnil celého obchodu a vykúpil postupne od upadajúcej šľachty všetky pozemky. Kritizoval polointeligentov, nedoukov, lekárov-mastičkárov, filozofov-pedantov, staromilských grobianov, udavačov, ohováračov, mestské slečinky-netýkavky, nespratnosť meštiackych synkov. Kritizoval benátsku buržoáziu.

Goldoni sa veľmi rozhodne postavil aj proti tradičnému podceňovaniu benátskych dievčat a žien.

Svoj protest, proti urážlivému správaniu sa cudzincov voči benátskym ženám vyslovil veľmi pôsobivo aj v dnešnej našej komédii v Prefíkanej vdove.

Tu zosmiešnil a odhalil triednu a nacionálnu povýšenosť cudzích šľachticov (Španiela, Francúza a Angličana).

Títo traja cudzinci, predstavitelia šľachty, sú skarikované typy národností. Goldoni touto komédiou odrádzal od opičenia sa po cudzích módach, zavrhol poklonkovanie sa pred cudzinou, ako v cárskom Rusku A. N. Ostrovskij a iní, v čase, keď boli Benátky dostavníkom zabávajúcej sa cudzej šľachty.

Búrlivý úspech Prefíkanej vdovy prebudil z driemot Goldoniho protivníkov. Mních-opát Chiari napísal truckomédiu Školu vdov. Goldoni reagoval uvedením apologetického prólgu k Prefíkanej vdove a skvele bránil myšlienky, ktoré vyslovil v Prefíkanej vdove: najmä odpor proti cicisbeátu, trpenej inštitúcii domácich priateľov, väčšinou šľachtických príživníkov. Jednako však tieto udalosti rozvírili usadnutý prach nevraživosti a mali dozvuky na súde, ktorý obidve komédie napokon zakázal.

Goldoni sa nikdy nespreneveril drobnému ľudu rodných Benátok. Hoci žil už dlhšie v Paríži, jednako cítime ešte aj z Vejára, že nemôže na svoj ľud zabudnúť, že ho má stále v srdci. Mal v srdci stále tú iskru, ktorá srší z postáv jeho najlepších ľudových komédií.

Hlavnou prednosťou Goldoniho komédií je pravdivosť. Goldoni si túto zásadu vždy uvedomoval. V predslove svojich Pamätí píše:

„Pravda bola vždy mojou obľúbenou ctnosťou, s ňou som sa vždy dobre znášal. Zbavila ma zbytočnej námahy študovať lož. Odplatila sa mi tým, že som sa za ňu nikdy nemusel hanbiť.“

Po dvoch storočiach hlucha a škrobenosti, v ktorých vládla commedia dell'arte, priniesli Goldoniho komédie bezprostrednú a živú predstavu o mnohorakosti života ľudskej spoločnosti. Témami jeho komédií sú všedné ľudské city bez mánie odzrkadľovať krkolomné ideológie a fantasmagórie, ako to robili Goldoniho protivníci. Vystupujúce osoby nie sú nikdy zaťažené chorobným psychologizovaním, alebo chladným rozumárstvom, sú odrazom toho, čo je u prevážnej väčšiny ľudí prirodzené a reál-

ne. Preto Goldoniho komédie sa tešia stále veľkej pozornosti na celom svete.

Goldoni si nemusel pomáhať vonkajšími prostriedkami, luxusnými výpravami a trikmi. Jeho komédie uchvacujú jeho živosťou, pohybom až živelnosťou, vyznačujú sa bohatstvom deja a zápletky, dokonalosťou a pestrosťou charakterov, vybrúsenosťou a kadencovanosťou dialógov, jadrnosťou a farbitosťou reči, popretkávanej prísloviami, porekadlami, úsloviami a zvratmi, bujarým smiechom, benátskym koloritom. Okrem skvelej výnimky, ktorou je nesporne Machiavelliho Mandragora, Molièrov vzor pri písaní Tartuffa, Goldoni je jedinečným zjavom v talianskej dramatickej spisbe, jedným z vrcholných zjavov svetovej dramatickej literatúry, ktorý v komedijnej zložke ide hneď za Shakespeareom a Molièrom.

Odpovedá režisérka

V tomto roku nastala veľmi dobrá spolupráca medzi našim divadlom a Vysokou školou múzických umení v Bratislave. V prvých dvoch mesiacoch roka robil svoju absolventskú prácu u nás J. J. Bindzár naštudovaním Braginského a Riazanovovej SOVY a teraz ku koncu sme dali priestor pre absolventské predstavenie adeptke réžie KATARÍNE SCHMIDOVEJ. Počas intenzívnej práce na hre sme jej položili niekoľko otázok:

Popri veľkom množstve režisérov-mužov je vo svetovom divadelníctve iba malé percento žien, ktoré si zvolili toto povolanie. Čo Vás k tomuto rozhodnutiu priviedlo?

Zdá sa mi smiešne, hovoriť dnes o mojich divadelných začiatkoch, v ktorých vlastne väzí koreň môjho rozhodnutia stať sa režisérkou. Ale pôjdem poporiadku:

Po prvý raz som vystúpila na javisko v klubíčku muchotrávky, keď som ešte nevedela ani poriadne čítať. Zásluhu na tom mala moja učiteľka v prvej triede ZDŠ. Neskôr som bola členkou niekoľkých ochotníckych súborov a nedela sa stala vtedy pre mňa dvojnásobným sviatkom, pretože ma otec brával na dopo-

ľudňajšie predstavenia opery a baletu do Slovenského národného divadla.

Vôňa mastixu a divadelnej šminky mi počarovali a v dvanástich som sa začala o divadlo zaujímať celkom vážne. Svoje záujmy som realizovala v Ľudovej škole umenia v Bratislave pod vedením prešovského režiséra Juraja Šeregyho. Tu som sa po prvý raz stretla aj so základmi divadelnej teórie a jej spojenie s praxou a tu sa mi aj dostali do rúk knihy Stanislavského, Nemiroviča-Dančenka, Tairova, Ochlopkova, Barraulta, Vilara . . .

Počas stredoškolského štúdia som zverejnila svoje literárne prvotiny v rozhlasovom mikrofóne a autorsky som sa podieľala aj na školských akadémiách a v almanachu, ktorý škola vydávala každé tri roky.

Maturovala som v triede s rozšíreným vyučovaním jazykov a po krátkej televíznej praxi som bola prijatá na VŠMU. Počas štúdií som spolupracovala ako pomocný režisér na niekoľkých televíznych filmoch a inscenáciách a v posledných rokoch som v rámci predpísanej praxe asistovala pri dvoch inscenáciách v DPOH v Bratislave.

A hoci vôbec nemám herecké ambície, vytvorila som niekoľko menších postáv v štúdiu VŠMU a v niekoľkých televíznych inscenáciách.

Pokúsila som sa, možno zoširoka, zodpovedať otázku, čo ma priviedlo k voľbe môjho povolania, hoci úprimne povedané, ku skutočnému rozhodovaniu, ktoré zastihne všetkých mladých ľudí po skončení ZDŠ, či po maturite, k rozhodovaniu medzi divadlom a čímisi iným, som nikdy nebola okolnosťami donútená. Na šťastie! . . . Veru neviem, ako by som sa bola rozhodla . . .

Režirovali ste už na VŠMU, kde ste pracovali skutočne v dobrých podmienkach pod dozorom pedagógov. V profesionálnom divadle pristupujú k Vašej tvorivej práci aj iné faktory: neznámi herci, presné termíny, spolupráca s mnohými zložkami, samostatné organizovanie celého predstavenia . . . Ako sa vám darí zvládnuť všetky tieto „prekážky“?

Na túto otázku sa mi dosť ťažko odpovedá. Na realizácii inscenácie Goldoniho „Prefikanej vdovy“ pracujem iba veľmi krátky čas, ale už aj teraz viem, že presné termíny sú pre režiséra často nepriateľom číslo jedna. Spolupráca s mnohými zložkami, ktoré sa podieľajú na vy-

tvorení celej inscenácie a organizácia celého predstavenia je pracovnou samozrejmosťou, ktorú treba jednoducho zvládnuť...

Nuž a neznámi herci? Nie sú mi neznámi! S mnohými som sa stretla pri práci vo filmových ateliéroch na Kolibe, a i keď existuje diferenciacia medzi prácou pred kamerou a prácou na javisku divadla, snažím sa riadiť podľa latinského príslovia: *servantis servandis* — dať každému, čo mu patrí.

Svoju prácu v tomto divadle som začala citátom z Goldoniho „Pamäti“ a rada by som ho použila aj teraz, aby som tým dala odpoveď na otázku, ako riešim problém vzťahu k hercom, s ktorými som sa ešte pri práci na javisku nestretla. Citujem: „Neslobodno si zatajovať pravdu; potrebujeme sa navzájom, musíme sa s hercami mať radi a mať sa vzájomne v úcte.“ A doplním ešte: niet medzi nami známych a neznámych, naša vzájomná spolupráca prináša so sebou nutnosť spoznávať sa a porozumieť sa!

Goldoniho originál „Prešikanej vdovy“ má pekné etické vyznenie cez hlavnú postavu — Rosauru. Autor odrádza od opičenia sa po cudzích módach a zavrhuje poklonkovanie sa pred cudzinou. Aký cieľ ste sledovali spolu s upravovateľom Petrom Duhanom pri tejto úprave?

Naším cieľom bolo maximálne priblížiť text tejto komédie mysleniu a cíteniu dnešného diváka. Pokúsili sme sa v úprave odhaliť nedostatky tejto hry a v určitom slova zmysle povýšiť ich na prednosti. V tom sme hľadali stimul pri realizovaní myšlienok jeho hry dnes.

Keď sa pozrieme na umenie, ktoré narába s príbehmi ľudí, s ich psychikou, nič nového si už dnes nevymyslíme; menia sa motivácie, nie však tie, ktoré vyplývajú z charakterou, ale tie, ktoré vyplývajú z dnešnej psychiky, dnešných ľudí, čo nachádza adekvátnu odozvu i v hereckej interpretácii Rosaury.

Rosaura bude rozhodne iná, ako bola tá prvá, Goldoniho, na benátskom javisku. I keď efekt, myslím si, je v dôsledku rovnaký. Každá žena a v každej dobe chce muža, ktorý jej ponúkne sladké jarmo manželské a to z lásky — a len z lásky.

O pripravovanej premiére

Poslednou premiérou v kalendárnom roku 1973 a štvrtou v sezóne 1973/74, bude 22. decembra komédia sovietskeho autora ALEXANDRA VAMPILOVA STARŠÍ SYN.

Najvlastnejšou črtou sovietskej dramatickej tvorby je humánnosť. Zdedila ju od svojich veľkých vzorov, dnes už klasikov, ktorí sú zaradení do zlatého fondu svetovej literatúry.

Aj mladý sovietsky autor — Vampilov — zostal verný tomuto obsahu dramatickej literatúry. Nemožno sa preto čudovať, že jeho prvá hra „Starší syn“ našla veľkú odozvu u mnohých divákov aj za hranicami svojej vlasti.

Komédia „Starší syn“ bez falše a s veľkou úprimnosťou hovorí o mladých sovietskych ľuďoch, plných života, nádejí i túžob, ale aj pochopenia pre staršiu generáciu, keď sa táto dostane do citovej krízy.

Dej hry je založený skoro na anekdote, na náhode, ale veľký talent autora urobí z tejto náhody pravdepodobný, skoro až životný príbeh, humorom i osobnou tragikou zaváňajúcimi situáciami.

Busygin a Silva, dvaja mladí priatelia, odprevádzajú neskoro večer dievčatá ďaleko za mesto. Z periférie však už spojenie nazad nemajú a preto si vymyslia vtipný spôsob, aby sa dostali kdesi do domu a trošku sa zohriali. Vojdu do najbližšieho bytu a Busygin sa začne vydávať pred bývajúcimi za staršieho syna ich otca. Otec sa prizná, že mal kedysi, čosi s akousi ženou a uverí, že by to mohla byť aj pravda. Práve v tom čase chcú odísť od neho obe vlastné deti, Nina so svojím nastávajúcim mužom, letcom, na Sachalin a Vasia z nešťastnej lásky do tajgy; a ešte k tomu on je so svojimi schopnosťami hudobníka na konci. Zo žartu, ako sa začína pôvodne vyvíjať komédia, začína do popredia vystupovať tragika otca, ktorá sa hlboko dotýka jeho domnelého staršieho syna — Busygina . . .

Hra má jemné citové pradiivo, ktoré výborne vystihuje dušu človeka.

MÁME NA REPERTOÁRI:

I. Bukovčan: PRVÝ DEŇ KARNEVALU

N. Pogodin: ARISTOKRATI

O. Zelenka: KOŠIELKA

E. G. O'Neill: ANNA CHRISTIE

E. Braginskij — E. Riazanov: SOVA

I. Bukovčan: LUIGIHO SRDCE

J. N. Nestroy: LUMPACIVAGABUNDUS

O. Zahradník: ZURABÁJA

E. Bryll: JÁNOŠÍK

T. Dávidová: NAČASOVANÉ ŠŤASTIE

C. GOLDONI: PREFÍKANÁ VDOVA

Program Krajského divadla v Nitre ku komédii Carla Goldoniho PREFÍKANÁ VDOVA, číslo 7 — 1973. Zodpovedný redaktor Ján Romanovský. Program rediguje Ján Laca. Obálka a grafická úprava Ján Zavorský. Fotografie Pavol Dřízhal. Povolené prípisom PK, číslo HS 10778/53. Vytlačili Nitrianske tlačiarne, n. p., Nitra.
Cena Kčs 2,—

